המזבח מקדש פרק תשיעי זבחים פז.

חצות שני עוכלתן רב חסדא אמר עמוד השחר עוכלתן אמרי בי רב מאי טעמא דרב חסדא ומה חצות שאין עושה לינה אינו עיכול עמוד השחר שעושה לינה אינו דין שעושה עיכול פירשו קודם חצות והחזירן לאחר עמוד השחר רבה אמר חצות שני עוכלתן רב חסדא אמר אין בהן עיכול לעולם מתקיף לה רב יוסף ומאן לימא לן דרחצות בראש המזבח משויא להו עיכול דילמא כל היכא דמשכחא להו משויא להו עיכול א״ל שלחו מתם הלכתא כרב יוסף איתמר נמי א״ר חייא בר אבא אפירשו קודם חצות והחזירן אחר חצות לא נהנין ולא מועלין וכן תנא בר קפרא פירשו קודם חצות והחזירן לאחר חצות יוצאין מידי מעילה א״ל רב פפא לאביי וכי מאחר דשלחו מתם הילכתא כרב יוסף וא״ר חייא בר אבא וכן תני בר קפרא רבה ורב חסדא במאי פליגי אמר ליה בשמנים בעא מיניה רבא מרבה מ״ל לינה מועלת בראשו של מזבח או אינה מועלת בראשו של מזבח היכי דמי אילימא דלא ירדו אמרת דלא ירדו בראשו של מזבח מיבעיא ואלא נ״ל דירדו לשלחן מדמינן לה דתנן אפילו הן על השלחן ימים רבים אין בכך כלום או דילמא לקרקע מדמינן א״ל אין לינה בראשו של מזבח קיבלה מיניה או לא ת״ש דאיתמר איברים שלנו בעזרה מקטר והולך כל הלילה לן בראשו של מזבח מקטר והולך עולם ירדו רבה אמר יעלו רבא אמר לא יעלו ש״מ לא קיבלה מיניה ש״מ: כשם שהמזבח מקדש כו׳: תנו רבנן הנוגע במזבח אין לי אלא מזבח כבש מנין ת״ל אם המזבח כלי שרת מניין ת״ל כל הנוגע בהם יקדש בעא מיניה ר״ל מר״י כלי שרת מהו שיקדשו את הפסולין. פי׳ נקוטרס דלענין פדיון נמי א״ל מנימה כו׳ א״ל לכתמלה ליקרב קמיבעיא לי ופסיגו דמקדש

אמרי בי רב מ״ט דרב חסדא. מע״ג דאמרי בי רב כ) רב הונא ורב חסדא תלמידו ל) שמא רב הונא נמי אמרה ופי׳ טעמו הכ״ם קנעגיא נלשון זה מ״ע דרב חסדא אין מגיעו שרב הונא רגיל לשנה דבריו כדאמר בגיטין (דף ז.) חסדא שמך וחסדאין מילך וכמסכת שבת (דף פב.) מ״מ לא סבימא:

גבי רב חסדא דמחדדן שמעתתיה:

מה חצות שאין עושה לינה כו׳.

ורבה לטעמיה דאית ליה בסמוך אין ליה מועלת כראשו של מזבח ולית ליה ק״ו דרב חסדא דאיכא למיפרך מה לחצות שכן עושה עיכול בראשו של מזבח דאם שקע לא יחזיר תאמר בעמוד השחר שאין ליה פוסלת בראשו:

של מזבח כך פי׳ ה״ר מנחם זצ״ל:

ורב חסדא אמר אין בהם עיכול לעולם. וליכא למימר דעמוד השחר שני יעשה עיכול מק״ו א״ל דחצות שהרי אינו עושה לינה ב״ה אלא לקרבנות היום שלפניו:

הילכתא כרב יוסף. פירוש יפה אמר ואין זה פסק הלכה ״ ולא שייך למיפרך הילכתא למשיחת דהא לכסוף נמי מוכח דלא פליגי עליה ומ״ל הלכה למה לי:

לא נהנין. רבינו היה מפרש מן התורה כיון שהם לאחמו של מזבח ומ״מ יצא מידי מעילה דכיון דחצות עוכלם עשית מצוותם ולא חזרה כהם מעילה מ) **לשלחן** מדמינן ״ה דתנן **אפילו** היה ע״ל השולחן כו׳. תימה מנא ליה דלא פסול לאחר שבת כשנסדר כהילכתו וי״ל דדייק מלישנא ימיה דקאמר שאפי׳ הוא על השולחן כו׳ דמשמע שבת להוסיף אפי׳ בעניין זה והא נ״ל ליתא דהא דוקא משום שנסדר באחד בשבת אלא כהילכתו לא מיפסל כדאיתא שילהי שמי הלחם (מנחות דף ק.) ופרק אמר להם הממונה (יומא דף סט.) דלעשמא כו׳ דכלי שרת אין מקדשין אלא נזמנו ולא מ״ה המשי דעשמא דשלחן אינו מקדש ליפסול בלינה כדאמר הכא דבעי למילף מיניה מזמנו וא״ע אי מצי למימר דכי נסדר כהילכתו נעשה לחמו של שלחן טפי לא כו׳ יפסל בלינה זה משמיענו ליישנא ימיה דאפילו על השלחן כו׳ והתם דפריך מ״ה כיון דלילה אינו מחוסר זמן כי הא כו׳ שמשי ליפסול ומשני כיון דנסדר אלא כהילכתו נעשה כמי שנסדרו הקוף משמע מ״ל שנסדרו כהילכתו נפסל בלינה י״ל דאמר למימר דאם נסדר כהילכתו אינו מחוסר זמן נפסל בלינה אבל בשאר נסדר כהילכתו ממש ביום השבת אפילו היה שם ימים רבים אינו נפסל בלינה אבל